

brat *frančišek* 4

»V vsakdanjem življenju
označujemo s pojmom
gorenje spajanje gorljive
snovi s kisikom,
pri čemer nastajata
toplota in svetloba.«

OGENJ

JULIJ: KRALJICA STVARSTVA

AVGUST: VRATA NEBEŠKA

POKRAJINSKI TABOR OFS LJ

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
Ogenj
- 8 Naša evangelizacija
Laudato si'
Marija in mi v letu 2017
- 15 Iz naših družin
Zaupam v Božjo previdnost
Jakobčki na romanju po Portugalskem Caminu
Moj maj in moje tri Marije
- 27 Frančiškov svetni red
Romanje novo zaobljubljenih sester in bratov
ter odgovornih za vzgojo v OFS Slovenije
Tabor Pokrajinskega sveta
OFS Ljubljanske pokrajine
Božji služabnik Matt Talbot
- 34 Pravičnost in mir
Sporočilo povezanosti v molitvi za brate,
ki živijo v Veliki Britaniji
Sejati upanje z ljudmi, ki trpijo –
msgr. Abou Khazen
- 37 Mladi Frančišku
Predlogi za kakovostno preživljanje počitnic
- 38 Razvedrilo
Nagradni okvir
- 39 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (30)
- 41 Sveta dežela
800 let frančiškanske navzočnosti v Sveti deželi
Polhov Gradec – Vič
Anino romanje v Oglej
ROMANJE PO SLEDEH PLEČNIKA III.
Slomškovo romanje k Mariji Lurški v Zagreb
ROMANJE PO SLEDEH PLEČNIKA IV.
Beograd

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:

Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbzf/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto:
revija.bf@fsr.si

Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografije:

Naslovka: Ogenj, internet
Ostalo: Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO Grafika d.o.o., Ljubljana

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:

Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820

KBS banka, Maribor; sklic na 00 700-17.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Poletje, sonce, vročina, požari v minulih tednih ... vse to nam govori o moči brata ognja, ki mu je posvečena ta številka revije Brat Frančišek.

Ogenj je tudi ena izmed podob Sve-tega Duha, ki vžiga srca verujočih, da bi znali in zmogli vztrajati v najrazličnejših preizkušnjah življenja. Gorečnost in zavzetost sta vrline, ki ju dandanes mnogokrat pogrešamo pri kristjanih.

Svoj pogled na ogenj nam je zapisal gasilec iz Maribora Boris Popović, ki

nam je v svojem zapisu odstrl različne pomene ognja in rokovanja z njim.

Letošnji študijski dan, ki ga pripravlja Frančiškova konferenca, je spregovoril o okrožnici *Laudato si'*, kratek zapis o tem pa preberite v rubriki *Naša evangelizacija*. Tam najdete tudi razmišljanja o Mariji za mesec julij in avgust.

V rubriki *Iz naših družin* lahko preberete pogovor s šolsko sestro Uršo Marinčič, najdete pa tudi zapis o caminu in razmišljanje o »treh« Marijah.

Rubrika OFS nam prinaša utrinke z romanja novozaobljubljenih bratov in sester OFS v Olimje in pokrajinskega tabora OFS LJ v Šiški, spoznali pa boste še enega »znanega« člana OFS.

Pravičnost in mir je rubrika, ki vedno najde vsebino, saj se žal po svetu dogaja toliko nepravilnosti in vojn ...

Letos mineva 800 let od začetkov frančiškanske navzočnosti v Sveti deželi. Preglejte tudi povabila na različna romanja blizu in daleč.

Želim vam prijetno branje!

Vse dobro! Br. Janez Papa

Ogenj

Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu ognju, v katerem nam noč razsvetljuješ; lep je in vesel in krepak in močan.

(Iz Frančiškove Hvalnice stvarstva)

Naj se najprej predstavim. Sem Boris Popović iz Maribora, po izobrazbi teolog in filozof, ki kot katehet poučujem verouk v Slovenskih goricah, s srcem in dušo pa sem predan gasilstvu, saj bom kmalu že 20 let član Prostovoljnega gasilskega društva Maribor-mesto, kjer kot višji gasilski častnik II. stopnje opravljam razne naloge. Zato nisem mogel reči »ne« patru Janezu Papi, ko me je prosil, da nekaj napišem o bratu ognju, ki mu je posvečena počitniška številka revije Brat Frančišek.

Ko je Bog ustvaril svet, je na koncu rekel, da je vse prav dobro, kar pomeni, da je vsa narava ustvarjena po Božji volji in zato, da bi človek kot vrhunec stvarstva bil srečen. Iz tega vemo, da je torej tudi ogenj nekaj, kar bi naj bilo dobro in bi naj služilo človeku. Toda Adam in Eva sta se Bogu uprla in bila izgnana iz raja. In zato danes mi, njuni nasledniki, še vedno hrepenimo po izgubljenem raju in upamo, da ga bomo nekoč našli in živeli v nebesih. Bog ima nas ljudi tako rad, da nam je dal največ od vsega – svobodo. In razum... pamet... zato lahko ljudje delamo eno ali drugo stvar. To je za nas blagoslov in s tem smo več kakor živali, ki jih vodi nagon. Toda to je obenem, bi lahko rekli, naša obsodba, saj odgovarjamo za svoja dejanja. In tukaj ravno lahko vidimo, kako je že z začetno zgodbo o stvarjenju in našim dandanašnjim življenjem povezan eden osnovnih elementov narave, to je ogenj.

Poglejmo na ogenj s pozitivne plati. Ogenj je nekaj dobrega. Samo pomislimo na zimski čas, ko nas v domači kmečki kuhinji ogreje ogenj iz krušne peči in ob katerem se lahko ogrejemo in s pomočjo katerega naše mame in babice spečejo vedno tako dober kruh, »štrudl«, potico ali gibanco.

Ogenj nas ne samo greje in speče ali skuha hrano, daje nam tudi luč, da si svetimo, da vidimo, da ne zaidemo. Tako je na primer Bog izvoljeno ljudstvo vodil iz egiptovske sužnosti ponoči z ognje-

nim stebrom, ki jim je kazal pot. Kakor poznamo zgodbe o indijancih, ki so si s pomočjo ognja in dima pošiljali sporočila, tako je Bog ljudem mnogokrat spregovoril s pomočjo ognja. Mojzesu je spregovoril preko gorečega grma, na binkoštni dan se je Sveti Duh razodel preko plamenečih jezikov, preroka Elija pa je Bog k sebi vzel v nebo v gorečem vozu.

Molitev je pogovor z Bogom, ki pride do nas med sveto mašo, med zakramentom svete evharistije. In da je kakšna

praznična maša res slovesna, uporabljamo kadilo, torej goreče oglje, na katerega nato damo blago dišečo smolo, katere dim nas spominja na navzočnost Boga in na povezanost z Njim.

Z ognjem se celo lahko očisti in razkuži medicinsko orodje ali uniči kakšno smrtonosno bolezen. Pravimo, da se z Božjim ognjem vnema in očiščujejo tudi naše duše, kakor je na primer Gospodov angel iz plamenov rešil starozaveznega preroka Danijela zaradi njegove vere ter zvestobe in zaupanja v Boga...

Glejte, kako velik pomen ima ogenj!

Toda ravno zaradi človeške grešnosti in nepopolnosti tega sveta pa je ogenj lahko tudi nekaj slabega. Če ne ravnamo pazljivo z gorečo svečo ali pustimo na štedilniku vreti olje ali mast brez nadzora, pride do razširitve ognja na takšen način, ki ga več ne moremo kontrolirati. In takemu gorenju pravimo požar. In to je pojem in dejstvo, ki vsako leto ogroža na milijone ljudi, živali, naravna okolja, premoženja ter kulturne in druge dediščine. Kakor si z ognjem pomagamo, tako si lahko z njim tudi škodujemo. Hote ali nehote. Zaradi nerodnosti ali nevednosti, zaradi hudobije ali pobalinstva. Vsi poznamo nešteto primerov, ko je kakšen požar povzročil žalost, smrt, izgubo dragih bližnjih...

In tukaj sedaj nastopi tudi gasilska plat tega pisanja. Najprej, kaj je gorenje, ki daje domu toplino, ali pa ga tudi zažge in uniči!?

Po definiciji je gorenje kemijska reakcija med gorljivo snovjo in kisikom, pri kateri se sprošča toplota. Spajanje snovi s kisikom imenujemo oksidacija. Glede na čas lahko poteka oksidacija počasi (rjavenje, gnitje), hitro (normalno gorenje) ali bliskovito (eksplozija). V vsakdanjem življenju označujemo s pojmom gorenje spajanje gorljive snovi

s kisikom, pri čemer nastajata toplota in svetloba.

Za gorenje so potrebni hkrati trije pogoji, kot jih ponazarja tako imenovani trikotnik gorenja ali gasilni trikotnik: gorljiva snov, toplota in kisik. V kolikor manjka eden izmed navedenih pogojev, gorenje ni možno.

Toliko na hitro o osnovni teoriji gasilstva. Toda kako je v praksi, v rešnici, na intervenciji? Zanimivo je, da z napredkom in večanjem tehnike in industrije gasilci vsako leto opravljajo

mo vedno več tehničnih (prometne nesreče, poplave, neurja, nevarne snovi...) in vedno manj požarnih intervencij. Pri slednjih se vedno znova soočamo z različnimi vrstami požarov. Gasilci pravimo, da niti ena intervencija ni enaka tisoč drugim predhodnim. Lahko je lažni alarm, lahko pa bomo na izvozu ves dan ali več dni. Za svoje delo gasilci poleg opreme in vozila oziroma tehnike potrebujejo troje glavnih lastnosti: znanje, srčnost ali voljo in pogum. Če nimaš znanja, ti

nič ne pomaga niti najboljša oprema in na drugi strani tudi ne še tako velika volja in pogum. Če imaš znanje in si pogumen, se ti pa ne da iti pomagati, je vse zaman. In če imaš znanje in voljo ljudem pomagati, nimaš pa poguma storiti odločilnega koraka, je vse samo teorija, ki nikoli ne postane praksa.

In zopet je tukaj tako zanimiva Božja previdnost. Poglejte, kaj naredi brat ogenj! Čeprav se zaradi uporabe ali nastanka ognja včasih zgodi nekaj hudega, pa ravno zaradi tega v gasilcih to zbudi tisto najboljšo: skupinsko delo, požrtvovalnost, prijateljstvo, zaupanje, pomoč, solidarnost... in tudi pri bližnjih, pri sosedih, pri znancih, sorodnikih in prijateljih. Večina priskoči na pomoč. In s tem pokaže, kaj je prava ljubezen. Drugemu pomagati. Mu stati ob strani. Ga bodriti, poslušati, potolažiti.

Jaz tej poti, ki sem jo že mnogokrat prehodil na raznih požarih in drugih intervencijah, pravim »preko pekla do raja«. Kakor je gasilec na mnogih zahtevnih intervencijah težko, in to včasih celo tako zelo, da se zdi, kakor da so se vsi hudi angeli obesili na njihove z dihalnimi aparati optane hrbte, tako je nato po urah trpljenja in nošenja gasilskega križa pred gasilci nebeški raj: in sicer uspešno zaključena intervencija, tiho zadovoljstvo v notranjosti, ker se zavedaš, da si storil nekaj dobrega, in na koncu skromna, toda največja in najlepša beseda ljudi, ki si jim pomagal: »Hvala!«!!!

In Bog, hvala ti, da smo lahko preko brata ognja doma povezani s starši in brati in sestrami, nekateri pa tudi kot gasilska družina. Amen.

V Mariboru,
na god sv. Silverija, papeža, 20.6.2017
Boris Popović

Laudato si'

Študijski dan za sestre in brate
Frančiškove karizme

Ravno na dan zemlje (22. aprila) je Frančiškova konferenca pripravila študijski dan o papeževi encikliki *Laudato si'*, ki govori o skrbi za naš skupni dom.

Ob devetih smo bili vsi, ki deležimo na karizmi svetega Frančiška, povabljeni k maši v cerkev Marijinega oznanjenja na Tromostovje v Ljubljani. Pri maši nas je nagovoril vikar slovenske kapucinske province, br. Matej Nastran OFM Cap, ki nas je ob vzkliku ALELUJA povabil, da bi si upali svoje pričevanje o Jezusovi zmagi nad smrtjo oznanjati javno.

Po maši smo iz centra poromali k minoritom v župnijo Svetega Petra. Po okrepčilu je vaje dneva v svoje roke prevzel p. Tadej Strehovec OFM, ki nas je potem popeljal skozi vsebino okrožnice papeža Frančiška *Laudato si'*. »Ne gre samo za okoljsko krizo,« v njej poudarja papež Frančišek, »ampak je z njo povezana tudi družbena kriza. In če ne bomo gojili celostne ekologije, ne bomo rešili ne ene ne druge.« Če smo Frančiškovi resnično hčere in sinovi svetega Frančiška,

moramo biti tudi na tem področju pričevalci, je poudaril predavatelj in ob koncu nanizal še nekaj primerov, kaj lahko v zvezi s tem naredimo sami: zavračanje potrošniške miselnosti, preprost življenjski slog, alternativni viri pri ogrevanju, ločevanje odpadkov, odgovorno ravnanje z vodo in drugimi viri, ...

Predavanju je sledil še kratek pogovor ter sestrinsko ter bratsko druženje, nato pa odhod proti domu.

Sicer pa je celotna enciklika dosegljiva tudi na svetovnem spletu. Ob njej so pripravljene za sestre in brate OFS (pa tudi za druge) kateheze, ki jih najdete na spletni strani OFS (www.ofs.si).

Fani Pečar OFS

Marija in mi v letu 2017

V letošnjih številkah Brata Frančiška objavljamo spodbude ob eni Marijini lastnosti za vsak mesec z namenom, da bi v letu, ki smo ga znotraj OFS namenili Mariji, pregledali in ponovno poživili svoj odnos do naše nebeške Matere. Spodbude, ki jih pripravlja s. Valentina Ščuka, so namenjene tako osebnim molitvi in premišljevanju kot tudi za del rednega srečanja. Iste spodbude najdete tudi na spletni strani www.ofs.si.

JULIJ: KRALJICA STVARSTVA – Kraljica nebes in zemlje

Način življenja – *Generalne konstitucije OFS – člen 16, 1. točka*

1. Marija, Jezusova mati, je zgled poslušanja Božje besede in zvestobe v poklicu: **kakor Frančišek vidimo v njej uresničene vse evangeljske kreposti.**

Sestre in bratje naj gojijo posebno ljubezen do presvete Device, naj jo posnemajo v molitvi in otroški vdanosti. Svojo pobožnost do nje naj razodevajo v izrazih pristne vere, kakor jih sprejema Cerkev.

Pridite k meni in se odpočijte (Mt 11,28-30)

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam; kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko«

Kratka misel za premišljevanje in pogovor:

Mater Božjo je slovensko ljudstvo od nekdaj častilo kot usmiljeno mater, mo-

gočno zaščitnico, tolažnico žalostnih, pomočnico kristjanov, naše pribežališče, najbolj cenjeno in zaupljivo posrednico ter priprošnjico pri Bogu. Enkrat jo je poimenovalo Kraljico stvarstva, drugič Kraljico nebes in zemlje, pa Kraljico miru, Marijo pomagaj ... Medtem jo je sv. Frančišek Asiški pozdravljal tudi z drugimi imeni: *njegova palača, njegov tabernakelj, njegovo domovanje, njegova dekla, njegovo oblačilo* Da pa bi dojeli pojem Marijinega kraljevanja, moramo najprej imeti v vidu Jezusa Kristusa – Kralja vesoljstva. Tako kot njegovo tudi Marijino kraljestvo ni od tega sveta. Obe se nahajata v dušah vseh vernih, v srcu slehernega kristjana, ki vabi Božjega sina in njegovo mater, da kraljujeta v njem in prinašata življenje in odrešenje ter ga varujeta pred zlom, grehom – pred vsem, kar je v nasprotju z Božjim kraljestvom. Pogosto pa pozabljamo, da je Marija samo človek, ampak svetel zgled in vodnica ter usmiljena priprošnjica za vse nas, tudi ko se obotavljamo sodelovati z Bogom in ko ne zmoremo v polnosti izpolnjevati njegovo voljo.

Steze in ceste, ki vodijo k Marijinim svetiščem širom sveta, pripovedujejo skrivnostna doživetja in čudežne zgodbe ljudi, ki so romali in še romajo po njih v upanju na ozdravitev in z milimi molitvami in prošnjami za uslišanje. Tu je le ena zmed mnogih pripovedi:

Duševna stiska in telesno trpljenje, zahtevna operacija, tesnoba in žalost vzbujajoča diagnoza, bojazen, da bo treba kmalu zapustiti nedorasle otroke in ljubljenega moža, onkologija – a hkrati njenemu razumu nedoumljivo porajajoče in dotlej neznano občutje Jezusove bližine ter radostno spoznanje, da je ljubljena. Vse tisto jo je v mislih gnalo na Sveto Goro, da bi se priporočila Bogu za ozdravljenje na duši in telesu, zahvalila za mnoge prejete darove, ki jih je bila deležna v življenju. Spoznala je, da so jo žalost in boj v srcu, turobne misli in skrbi pahnila v bolezensko stanje telesa in duha, ko si ni mogla več sama pomagati.

Potem se je začelo odvijati ... Milo se je še naprej ozirala na goro, kjer se že skoraj pet stoletji razodeva Božja dobrota do ljudi. Le kako ne bi mislila tudi na Svetogorsko kraljico – našo preljubo priprošnjico pri Bogu, ki je naročila ljudem, da ji izgradijo hišo, kjer bo z Jezusom v naročju bivala med svojimi ljudmi. Ne moremo spregledati tega božjepotnega kraja, tudi če bi hoteli. Viden je od vsepovsod, tam doli od Graške lagune in kraških vzpetin, s Furlanske nižine in z Gorenjskih vršacev. Veličastno se dviga nad Soško dolino in Goriško ravnico, Ostaja kraj velikih milosti, premnogih uslišanj. Čeprav je romarska cerkev doživela številne pogrome, ona »še vedno stoji na gori, kot prej«. K njej so stoletja vdano in zvesto prihajali naši predniki, v njej so pobožno čistili večkrat pregnano Marijino milostno podobo, tudi danes se v njej pri molitvi zbirajo ljudje iz domačih in oddaljenih krajev in se zahvaljujejo

za prejete milosti in darove, prosijo za pomoč in tolažbo v stiskah, v boleznih in nesrečah, ki jih piše življenje.

Kako ne bi tudi ona prisluhnila Marijinemu povabilu in Jezusovim besedam, ko nas vabi k sebi in nagovarja, naj vendarle sprejmemo njegov jarem in se od njega učimo krotkosti in ponižnosti. Bom zmogla, se je spraševala, ko je neko nedeljsko jutro dobra soseda izkazala sočutje in jo povabila, da sta se podali v strmo pobočje. Ne, sama verjetno ne bi zmogla. Spremljevalka – kot da je brala njene misli – jo je vso pot bodrila, potrpežljivo čakala, ko je s težavo počasi stopicala za njo. A še preden se je dobro zavedla, že sta stali pred mogočno baziliko. Tam je s časom ob Mariji in sv. Frančišku, ob bratih in sestrah v Kristusu, po mnogih letih spet našla izgubljeno vero in tolažbo, novo upanje na odpuščanje, prejela mir in veselje do življenja v hoji za Njim.

Bratje in sestre, odzovimo se pogumno tudi mi Marijinemu in Jezusovemu ljubeznivemu povabilu, ki ga v mesecu juliju poslušamo tudi v Matejevem

evangeliju, ko nas Božji Sin nagovarja, naj postanemo njegovi učenci, naj posvetimo svoje življenje njegovemu nauku in sprejmemo obveze in naloge, ki nam jih nalaga. Brene, ki nam ga Jezus namenja, je namreč neprimerno lažje od bremena naših grehov in zablod.

Molitev s. Stanke Mihelič OFS

*Mati Božja! Ogrnjena si s svetlim oblačilom, s plaščem neba.
Na Tvoji naglavni ruti so zvezde, na
Tvoji obleki so ozvezdja.*

*Pokaži se pastirju na neizhojeni stezi;
ribiču ob kalni vodi;
mornarju, ugasnil je svetilnik v daljavi;
izgubljenemu sinu v tujini; brezdomcu
na železniški postaji;
deklici, ki so jo zvalili nočni lokali;
otroku, ki – namesto da bi ljubil – sovražil;
ogoljufanemu delavcu pred zaprtimi vrati;
vsem, ki imajo kartoteke na onkologiji ...*

*Mati Božja, vedno bodi pred nami, z
zvezdami upanja!*

Zapisala: Valentina Ščuka

AVGUST: VRATA NEBEŠKA

Način življenja – Generalne konstitucije OFS – člen 16, 2. točka

2. Marija je za vso cerkveno skupnost zgled rodovitne in zveste ljubezni. Bratje in sestre OFS in bratstva naj skušajo živeti izkustvo sv. Frančiška, ki je postavil Devico za vodnico svojega življenja in delovanja. Z njo naj kakor učenci na binkošti prejmejo Svetega Duha, da bi postali skupnost ljubezni.

Vera in zgled Tesaloničanov (1 Tes 1,9)
»O vas namreč govorijo, kako ste nas sprejeli in kako ste se spreobrili v Bogu: odvrnili ste se od malikov, da bi služili živemu in resničnemu Bogu ter pričakovali iz nebes njegovega Sina ...«

Kratka misel za premišljevanje in pogovor:

»Marija je vrata, ki nas vodijo k Bogu ... Kdor se ustavi pri vratih, ne pride k Bogu,« je zapisala Chiara Lubich. Marija, to krhko in ponižno judovsko dekle, postane veličastna prisposoda nebeških vrat, ko nas v svoji svetosti vabi, da se Božji skrivnosti približamo in vanjo vstopimo. Navdušuje nas za hojo za Sinom. Vabi nas v njegovo bližino, v njegovo družbo, kjer vladajo drugačne zakonitosti, kot nam jih ponuja svet. V kraljestvu Božjega Sina Oče namreč blagruje tiste, ki delajo za mir in pravičen svet, v njem se slavi lačne in žejne pravice, preganjanje in zapostavljene, trpeče in žalostne, uboge v duhu in čiste v srcu, usmiljene in krotke. Vabi nas, naj odpremo vrata svoje notranjosti in zapustimo svoje trdnjave nemoči. Marija ne potrebuje ne ograj ne vrat, ne rabi ključev niti skrivnih gesel, bančnih kartic, pinov in šifer. Ne potrebuje zaščite, kajti Bog je zanjo vse.

On je njena moč, njena obramba, nihče je ne more premagati.

Po Mariji k Jezusu je geslo, ki danes še kako drži, kajti Jezus je vrata in vztrajno trka tudi na naša, da jih odpremo na stežaj, da najprej odpremo vrata svojega srca.

Papež Frančišek je nedavno dal sijajen nasvet, kako odpreti vrata svojega srca: »Imeti moramo torej odprto srce. Za odprto srce pa potrebujemo srečno srce. In ravno evangelij, ki govori o blagih, nam pove, kdo so srečni ljudje, kdo so blaženi ljudje. »Ubogi – srce se odpre z držo ubogosti, ubogega duha. Tisti, ki znajo jokati, krotki – krotkost srca. Lačni pravičnosti, ki se borijo za pravičnost. Tisti, ki so usmiljeni – v odnosu do drugih so usmiljeni. Čisti v srcu. Delavci za mir in tisti, ki so preganjani zaradi pravičnosti, zaradi ljubezni do pravičnosti. Tako se srce odpre in Gospod pride z darom tolažbe in s poslanstvom, da tolažimo druge.«

Tudi sv. Frančišek je prestopil vrata vere in se poslovil od varnega zavetja bogatega doma. Gospod ga je po pretresljivem srečanju z nesrečnim gobavcem vodil do razumevanja razlogov za vero in iskanja novih poti, kako živeti v Gospodu in ga s svojim življenjem oznanjati. Ko je zaman trkal na vrata v

ledeni, viharne noči in prosil, naj mu dovolijo prenočiti v samostanu, ni občutil ne žalosti, ne jeze, ne zamere. Ker je premagal takšna občutja, je njegovo notranjost preplavljalo resnično veselje.

Sv. Pavel je ravno tako zapustil učeno farizejsko rabinsko skupnost in za sabo zaprl tempeljska vrata ter se pogumno podal v neprijazen svet oznanjat Kristusa. V prisrčnem in razmišljujočem prvem pismu Tesaloničanom – judom in poganom, med katerim je okrog. l. 51 po Kr. skupaj s Silvanom in Timotejem razširjal Božji evangelij – piše iz Korinta in jih ljubeče opogumlja, da bi njihova vera ne opešala ampak napredovala. Zavedajoč se, da tisto, kar na koncu navdihuje spremembo življenja, hodi vedno v moči Svetega Duha, je zapisal:

»Vemo namreč, od Boga ljubljene bratje, da ste izvoljeni. Kajti naš evangelij ni prišel med vas samo z besedo, ampak tudi z močjo in Svetim Duhom ter s popolno zanesljivostjo ...« (1 Tes 1,4-5) in nadaljuje: »Prav zaradi tega se tudi mi neprenehoma zahvaljujemo Bogu, da ste besedo, ki ste jo slišali in prejeli od nas, sprejeli ne kot človeško besedo, ampak, kar resnično je, kot Božjo besedo, ki deluje v vas, kateri verujete.« (1 Tes 2,13).

To pismo je nadvse aktualno, premišljuje protestantski pastor Chuck Swindoll, je celo najprimernejši tekst za

pričetek študija Sv. pisma. Namenjeno je današnjemu kristjanu, malemu človeku, meni, tebi – Frančiškova sestra in brat – saj nudi pomoč in nasvet, kako zvesto živeti krščansko življenje v današnjem času. Ob njem se nam poraja mnogo dvomov: Ali res sodelujemo pri širjenju evangelija? Vsi namreč ne razmišljamo o sebi kot o evangelizatorjih, čeprav ima

vsak, ki hodi za Kristusom sposobnost in privilegij širiti svojo vero. Kot učenci

Jezusa Kristusa smo namreč tudi po Mariji in sv. Frančišku poklicani, da postanemo sol in kvas za oddaljene in neverujoče. Ker smo evangelij sprejeli in ker vemo, da Gospod prihaja tudi v senčni strani zgodovine: v beguncu, revežu, trpečem, zapostavljenem, si moramo stalno zastavljati vprašanja: Kaj jaz naredim, da mu posredujem vero? Posnemam Marijin zgled? Dopustim Jezusu, ki trka na moja vrata, prestopiti prag svojega življenja?

Molitev sv. Maksimiljana Kolbeja

*O Marija, brez madeža spočeta,
prosi za nas, ki se k tebi zatekamo,
pa tudi za vse tiste, ki se k tebi ne zatekajo -
posebej še za sovražnike svet Cerkev
in za vse, ki so ti priporočeni.
Amen.*

Zaupam v Božjo previdnost

s. Urša Marinčič, šolska sestra
sv. Frančiška Kristusa Kralja

Intervju s s. Uršo sem delala v avtu, ko smo se skupaj z br. Andrejem vozili s seje narodnega sveta FO in FRAME, ker se nisva mogli drugače dobiti. S. Urša je namreč kot duhovna asistentka tudi članica NS. In ko so mimo hiteli kilometri in ob njih tudi spomini na prehojeno pot, je nastal spodnji zapis.

Da začneva takoj pri sami stvari – na kaj pomisliš ob pojmu duhovna asistenca v FRAMI?

Pomislim na mladino, na Frančiška, na veselje in hrepenenje, na iskanje svoje poti in na bratstvo.

Ko si bila majhna, ali si si mislila, da bi lahko počela kaj podobnega?

Ne, seveda ne. Ko sem bila majhna, sem mislila, da bom žena in mama.

Prihajam iz centrške župnije (župnija Marijinega oznanjenja v Ljubljani). Doma smo bili tradicionalna družina, nič kaj nismo pretiravali z molitvijo. Je pa res, da smo se ob nedeljah srečevali z drugimi družinami. To ni bilo organizirano, ampak starši, ki so prej peli pri Cilki, so se začeli dobivati. Poimenovali smo se Stranka in po vsaki nedeljski maši smo šli na kavo, kar je pomenilo, da so starši sedeli in reševali svet, mulci pa smo uživali po svoje.

S tem mi je bilo dano živeti bratstvo. Tako nikoli nisem imela občutka, da imam samo enega brata. Kot družina nismo bili zaprti: skupaj smo hodili na počitnice, si med seboj pomagali.

In Frančišek je bil vseskozi zraven, ker se je to dogajalo pri frančiškanih na Tromostovju?

Res je. Ves čas je bil prisoten po bratih. Potem pa je bilo v osmem razredu, ko so pri frančiškanih ustanovili Frančiškove otroke, kamor so me povabili za animatorko. Sama torej nisem bila nikoli Frančiškov otrok, sem pa vseskozi delala z njimi.

In potem se je tvoja dejavnost razširila zunaj Ljubljane?

V drugem letniku gimnazije je moja babica ugotovila, da sem brezupen primer, kar se tiče gospodinjskih stvari. Sama je bila pri učenju tega nemočna, čeprav je bila učiteljica gospodinjstva. Tako se je odločila, da me bo poslala med počitnicami za dva tedna k »nu-nam« v Repnjo, da me prevzgojijo.

In ti si kar šla?

Seveda nisem bila navdušena. »Kaj bom hodila k nunam zapravljat svoj dragoceni čas počitnic!« Ker pa sem bila takrat preračunljiva najstnica in je bilo to povezano s finančno podporo, je bilo lažje potrpeti tisti čas in ohraniti dobre odnose, ki so se splačali.

Tu sem se prvič srečala s šolskimi sestrami.

Se spomniš kakšnega recepta s tistega tečaja?

Ne (smeh). Vem samo, da sem si nalašč kupila zvezek, ki je imel na naslovnici en velik hamburger, iz katerega se je vse cedilo, da bi pokazala na svoj odnos do kuharije.

In sestre?

Moj pogled nanje do takrat je bil, da so to ženske, ki so tako zoprne, da jih noben tip ne mara in so zato v samostanu. Tam pa sem ugotovila, da to sploh ne

drži. Ujele smo se. Znale so me sprejeti tudi v tem, da mi gospodinjske dejavnosti niso ravno pri srcu in da me pred njimi zanima milijon drugih stvari. Navdušilo me je tudi njihovo iskreno veselje.

Ker so v tistem času sestre želele tudi v Repnjah ustanoviti Frančiškove otroke, so me prosile, ali bi jim prišla pomagat. In sem sprejela.

Tako sem bila animatorka FO v Repnjah, na Tromostovju pa sem bila kasneje pri prvoobhajancih.

Nato pa smo mladi v Centru ugotovili, da je sicer dobro poskrbljeno za otroke, za mlade pa precej manj; da nimamo prostora, skupine, kjer bi lahko tudi mi prejeli in rasli. Čutili smo potrebo, da bi imeli svojo skupino. Tako smo ustanovili Frančiškovo mladino. Povezali smo se s Hrvati in postavili osnovno strukturo (Natalija Podjavoršek je tu stvari potegnila naprej).

Takrat sva bili skupaj v prvem narodnem svetu FO in FRAMA. Drži.

Iz povezanosti z Repnjami in sestrami pa je potem zrasel tudi tvoj redovniški poklic?

Da, ampak bil je kar dolg proces. Res sem bila v Repnjah animatorka, ampak v gimnaziji nisem niti pomislila, da bi bil ta poklic združljiv z mano, glede na mojo energičnost in svojeglavost. Šele v prvem letniku faksa sem si upala priznati, da me te stvari vlečejo. Takrat sem šla večkrat na samo. Rada se hodila med faksom k uršulinkam v njihovo cerkev, kjer me nihče ni poznal. Potem pa sva se z Gospodom še tri leta borila, kdo bo zmagal. Zmagal je On. In tega sem res vesela! ☺

Kdaj si imela potem zaobljube?

Večne zaobljube sem izrekla 8. decembra 2012, na Brezmadežno.

Katere so bile potem postaje na tvoji redovniški poti?

Najprej sem bila kandidatinja v Ljubljani na Strmem potu, kjer sem zaključila zadnji letnik faksa. Takrat sem bila še aktivna v naši ljubljanski FRAMI. Nato sem bila eno leto postulantinja na Brezjah (takrat se počasi prekinjejo zunanje obveznosti, da se lažje osredotočiš in preveriš svojo poklicanost ter utrdiš odnos z Gospodom in skupnostjo). Nato sem bila dve leti v noviciatu v Mariboru.

Po njem me je provincialni svet spodbudil (ko so prepoznale, da so Frančiškovi otroci in mladina eno od naših pomembnejših poslanstev), da sem začela s skupino FO v Kamnici, kjer sem pred tem v drugem letu noviciata pripravljala prvoobhajance na prejem prvega sv. obhajila. Nato sem na Gimnaziji Antona Martina Slomška najprej opravila pripravništvo, nato pa še dve leti učila slovenščino. V tem

času so prišli mladi in prosili, če bi bila pripravljena skupaj z br. Tomažem Hočvarjem OFM voditi FRAMO. In tako je nastala FRAMA Maribor. Pred tremi leti pa so se mladi iz narodnega sveta FO in FRAME obrnili na našo provincialno predstojnico s prošnjo, da bi kot duhovna asistentka poleg bratov iz vseh treh vej prvega reda v narodni svet prišla tudi ena od sester. Tako sta danes moji glavni zadolžitvi prav delo s FO in FRAMO ter skrb za naš Študentski dom sv. Elizabete.

Vseskozi si torej delala in še zdaj delaš z mladimi. Kaj te posebej nago-varja pri FRAMI?

Pomembno se mi zdi, da ima mlad človek skupino, v kateri lahko celostno raste in se brusi. Vlogo duhovnega asistenta prepoznavam bolj kot usmerjanje in spodbujanje. Glavno se zgodi v skupini med mladimi samimi, ko drug drugega spodbujajo in si pomagajo konkretno živeti svoje krščanstvo v vsakdanjem življenju ... Mislim, da je vloga duhovnih asistentov odpirati vprašanja in spodbujati mlade, da razmišljajo neukalupljeno in ne po logiki današnjega potrošniškega človeka, pač pa iščejo še druge možne poti in odgovore. Glavna naloga duhovnih asistentov pa je seveda pomagati mladim iskati in živeti živ odnos s Kristusom ter posledično s tem njihovo življenjsko poklicanost.

Si ena od ne tako številnih duhovnih asistentk v FO in FRAMI (tu so še s. Pavlina, s. Marta, s. Terezija, s. Martina, s. Ana), se duhovna asistentica sester razlikuje od te pri bratih prvega reda?

Predvsem mi je pomembno sodelovanje, ker gre za žensko in moško duhovnost in seveda tudi za dva načina življenja. Vidim, da je odziv mladih zelo pozitiven. Dragoceno mi je ob sebi imeti brata, ki me na primer ustavi, ko bi sama zakomplicirala ali preveč skrbela. In obratno. Gre za dopolnjevanje.

Posebno pri FRAMI se mi zdi zelo pomembna prisotnost moškega in ženskega lika, saj je to čas, ko mladi intenzivno iščejo svojo identiteto. Tu si veliko pomagamo s teologijo telesa, po čemer mladi poleg duhovnosti najbolj hrepenijo.

Kako pa vidiš odnos med FRAMO in OFS?

Zdi se mi zelo pomemben – tako na ravni sodelovanja med FRAMO in OFS, kot seveda tudi pri možnosti prehoda iz FRAME v OFS (sedaj imamo kar nekaj mladih framaških družinic). Mi pa predstavlja velik izziv, kako premostiti luknjo, ki je nastala med FRAMO in OFS, ker pri nas manjka mlajša generacija OFS. Vsekakor je dejstvo, da si mladi želijo živeti Frančiškovo duhovnost, saj jim je sv. Frančišek s svojo držo zelo blizu.

Kaj meniš, zakaj?

Eden od močnejših vidikov je po mojem mnenju bratstvo, zelo pa jih nagovarja tudi Frančiškova radikalnost, zasidranost v Kristusu in ljubezen do vseh in vsega.

Kaj se ti zdi, da lahko OFS ponudi mladim?

Mislim da predvsem zgled, kaj vam pomeni življenje v Frančiškovem duhu. Mladi v glavnem ne poznajo OFS zaradi zgoraj omenjenih razlogov, zato se mi zdi toliko pomembnejše, da se kljub maloštevilnosti daste opaziti na konkreten način. Da jim pokažete, kako lepo je biti tretjerednik in da je to opora in pomoč v vsakdanjem življenju. Da je boljše biti FSRjevec, kot pa ne.

Kakšno izkušnjo pa imaš glede duhovne asistence znotraj FRAME in OFS? Se ti zdi, da je pri sestrah in bratih visoko na prioriteten lestevici?

Čutim, da smo tu malo izgubljeni. Tistim, ki smo živeli v bratstvu FO in FRAME, je to zelo pomembno. Če govorim zase, mi je FRAMA gotovo zelo pomagala, da sem izoblikovala svojo osebnost in našla svojo poklicanost, zato se mi zdi nepošteno in praktično nemogoče, da tega ne bi dajala naprej. Če pa tega ne poznaš, je težje, zato se mnogi v tem nekako ne prepoznajo.

Po drugi strani pa imamo redovnice in redovniki toliko različnih obveznosti in tudi pastoralnih dejavnosti, da ne zmoremo vsega. Morda pa bomo nekoč prepoznali, da smo kot Frančiškove sestre in bratje v prvi vrsti poklicani k delu s FO in FRAMO glede na to, da je Frančiškova karizma eden od naših največjih darov in bogastev.

Dejstvo pa je, da smo tudi mi, sestre in bratje, zelo različni. Enemu leži eno, drugemu drugo. In ni pošteno siliti nekoga v določeno stvar, če lahko dá drugeje več.

Pred vrati so počitnice. Kako jih boš letos zapolnila?

Tudi jaz se počitnic že zelo veselim. Z našimi študentkami bomo pet dni romale s kolesi po Beli krajini in Dolenski, za dva dni gremo v hribe, z brati

kapucini grem za en teden na romanje z mladimi v Assisi, konec počitnic pa bomo z našimi študentkami izvedle projekt Mladi za sirote, ki poteka že celo študijsko leto – odpravile se bomo v Vareš (BiH), kjer bomo za otroke iz sirotišnice in mesta imele enotedenski počitniško-duhovni program. Vmes pa grem še na svoje duhovne vaje v tišini, ki se jih že zelo veselim, pa letos bo kar nekaj dela tudi v študentskem domu.

Hvala za pogovor in veliko blagoslova pri vsem, kar te bo še »zadelo« v prihodnje.

Pogovor je pripravila s. Fani Pečar OFS

S. Urša na hitro

Naj svetnik – sv. Frančišek
Jed, ki jo znaš skuhati – kuhani štruklji
Kraj, kamor bi poromala –
San Giovanni Rotondo
Hobi – kolesarjenje, bordanje,
hribolazenje
Krilo ali hlače – krilo
(zdaj, včasih pa bi bil odgovor:
»Kaj si hecna, jaz krila ne nosim!«)
Tvoja posebnost – sem najvišja sestra
v Sloveniji

Kaj bi spremenila v zgodovini, če bi
lahko – nič, verjamem, da je vse delo
Božje previdnosti

Jakobčki na romanju po Portugalskem Caminu

Jakobčki iz Društva prijateljev poti sv. Jakoba smo se letos ob koncu aprila in začetku maja odpravili na peš romanje po portugalski Jakobovi poti (Caminho Português).

Naš prvi pravi postanek je bila Fatima, Marijino božjepotno središče na Portugalskem, ki letos praznuje pomemben jubilej: 100-letnico Marijinih prikazovanj (1917–2017). Fatima je bila v pričakovanju obiska papeža Frančiška, mi pa smo se Mariji priporočili za srečno pot, lepo vreme in varno romanje.

Začeli smo v Portu na obali Atlantskega oceana in prvi dan hodili ob morju. Ker je zelo pihalo, smo pot nadaljevali po Camino central. Romali smo skozi krasne vasice in mesta, med nasadi oljk in vinogradi, skozi obširne evkaliptusove gozdove, med borovci, čez polja in travnike. Spremljala sta nas sonce in dež, med hudo nevihto z grmenjem, točo in potoki deževnice smo vedrili na neki bencinski črpalki.

Hodili smo po samotnih poteh in vaških kolovozih, dobro označenih z rumenimi puščicami in školjkami, srečevali romarje s celega sveta, veliko molili

in premišljevali in zvečer utrujeni zaspali v romarskih zavetiščih.

Prišli smo čez mejo v Španijo in zmogli tudi še zadnjih 125 km do Kompostele.

Na romarski sv. maši smo se zahvalili sv. Jakobu za varstvo in spremstvo ter imeli tudi veliko milost, da je nad našimi glavami zanihala veličastna kadilnica.

Na poti domov smo obiskali tudi Marijo v Lurdu v zahvalo za veliko milost romanja in v priprošnjo za vse naše romarske poti, za mir v duši in v srcu, za mir v družini in domovini in na celem svetu.

To romarje je bilo drugačno, vendar edinstveno v dojemanju velikih milosti, sprejemanju soromarjev, prilagajanju in odrekanju, spoznavanju sebe in drugih, sprejemanju romarske preprostosti in hvaležnosti za vse doživeto.

Hvala »obema« Marijama in sv. Jakobu za vse, kar nam je bilo dano doživeti.

Ester

Moj maj in moje tri Marije

V temu maju se mi je res zgodilo nekaj lepega. Ne samo lepega, tudi nenavadnega. Srečala sem tri Marije, bila pri njih, bila z njimi, molila, prosila in bila hvaležna Bogu za to veliko milost.

MOJA PRVA MARIJA – FATIMSKA MARIJA

Med potjo na izhodišče našega peš romanja po portugalski Jakobovi poti (Caminho Português) smo se najprej ustavili v Fatimi.

Letos Fatima praznuje pomembno obletnico – 100-letnico Marijinih prikazovanj (1917–2017). Bila je v pričakovanju obiska papeža Frančiška in v velikem pričakovanju, da bo blaženo Jacinto in blaženega Frančiška razglasil za svetnika.

In res se je to zgodilo 13. maja 2017. Papež je bil v Fatimi in z njim velika množica ljudi, Jacinta in Frančišek pa sta postala najmlajša svetnika v zgodovini Cerkve.

Spomnimo se, da se je Marija prvič prikazala trem otrokom, Luciji (10 let), Frančišku (8 let) in njegovi sestrici Jacinti (7 let), 13. maja 1917. Bratec in sestra sta umrla kot otroka, Lucija pa je kot sestra karmeličanka dočakala visoko starost, umrla je leta 2005. V svojih spominih je napisala: »Ko smo se 13. maja 1917 na pobočju nad Irijsko globeljo z Jacinto in Franckom igrali, smo nenadoma videli nekakšen blisk. Bilo je okoli poldneva. »Bolje je, da gremo domov,« sem rekla sestrični in bratrancu, »bliska se. Najbrž bo nevihta.« In zagnali smo ovce po bregu navzdol proti cesti. Ko smo prišli nekako do sredine pobočja, blizu velikega grma, smo zagledali drugi blisk. Ko smo naredili še nekaj korakov, smo videli nad hrastičem lepo Gospo, oblečeno v belo, ki je sijala bolj ko sonce. Presenečeni smo obstali. Bili smo ji tako blizu, da smo stali v luči, ki jo je obdajala ali se širila iz nje. Morda smo bili od nje oddaljeni poldrugi meter. Tedaj nam je Marija rekla: »Ne bojte se. Nič hudega vam ne bom storila.« »Odkod si?« sem jo vprašala. »Iz nebes.« »In kaj želiš od mene?« »Prišla sem vas prosit, da bi prihajali sem trinajstega v mesecu ob tej uri šest mesecev zaporedoma.« »Bom šla tudi jaz v nebesa?« »Da, boš.« »In Jacinta?« »Tudi ona.« »Pa Francek?« »Tudi on, vendar morate zmoliti še veliko rožnih vencev.« Padli smo na kolena in ponavljali molitve, ki nas jih je naučil angel. Nato je Marija dodala: »Vsak dan molite rožni venec, da boste svetu izprosili mir in konec vojne.« Zatem se je pričela narahlo dvigati proti vzhodu, dokler ni izginila v daljavi.«

Marija se jim je prikazovala vsak 13. dan v mesecu. Ob zadnjem prikazova-

nju 13. oktobra 1917 se je tam zbralo okrog 70.000 ljudi.

Marija se je predstavila kot Gospa sv. rožnega venca in naročila, naj njej v čast na tem kraju postavijo kapelo.

Ko smo bili mi v Fatimi, se je kopala v soncu. Bila je nedelja, zvonovi so vabili v cerkev, veliko romarjev je bilo tam. Fatime skoraj nisem spoznala. Od mojega zadnjega obiska se je veliko spremenilo. Naredili so novo ploščad in stopnice bred baziliko, uredili »sveto pot«, po kateri romarji romajo k Mariji po kolenih, zgradili so novo baziliko, ki jo krasi veličasten mozaik slovenskega jezuita p. Marka Rupnika. Ta cerkev je po številu oseb, ki jih lahko sprejme – kar 8600, četrta največja na svetu. Mozaik je velik 500 m² in pri izdelavi se je p. Rupnik navdihoval v 22. poglavju Razodetja. Cerkev ima trinajst vrat, ki ponazarjajo Kristusa in dvanajst apostolov. In veliko presenečenje: sredi fatimske ploščadi smo srečali nekaj Slovencev, ki so bili tam na romanju: Tadeja Jakopiča kot vodjo romarske skupine, s. Tarcizijo, skavta Braneta iz Domžal, skavtinjo Jadranko iz Šentjurja pri Celju in štiri odrasle skavte iz Mozirja. Kako majhen je svet! In kako nas vabi Marija! Vsakega na svoj način.

Da, veliko je novega v Fatimi, ampak večerna procesija z lučkami pa je ostala ista. Mrak, veliko število duhovnikov in vernikov, morje luči, molitev v vseh jezikih in pesem, ki jo znamo zapeti vsi: AVE, AVE, AVE MARIA

Z Marijinim blagoslovom in priprošnjo za srečno pot smo se podali na pot – peš romanje od Porta do Compostele. Bilo je lepo, bilo je tudi malo naporno in malo boleče, ampak zmogli smo. Z Marijino pomočjo in pod varstvom sv. Jakoba. Na povratku domov smo se šli zahvalit Mariji v Lurd.

MOJA DRUGA MARIJA – LURŠKA MARIJA

Ona je moja prijateljica. Poznava se že zelo dolgo. Petkrat sem bila v Lurdu. Dvakrat kot romarska turistka in trikrat na služenju kot skavtinja z bolniki in invalidi. Šli smo z vlakom, ki ga vsako leto organizira italijansko združenja za romanje v svete kraje U.N.I.T.A.L.S.I. iz Gorice in povabi tudi slovenske romarje. To je bil moj pravi Lurd. To je bil Lurd poln molitve, solza in prošenj, Lurd zahval in priprošenj, Lurd na križevem potu v prvem mraku, Lurd ob kopanju bolnikov, Lurd trpljenja, žalosti in veselja.

Ko smo pozno zvečer po vsem opravljenem delu tekli pomočniki še pred votlino zažet Mariji in Bernardki lahko noč, sem na klopi utrujena zaspala. Z Marijo in bolniki v srcu, z molitvijo na ustnicah ...

Moj Lurd letos je bil sončen. Poln romarjev. Poln vozičkov. Poln ljudi iz

vsega sveta. Vrata v baziliko so bila na stečaj odprta in spet me je pozdravil Rupnikov mozaik na pročelju. Srečala sem sestre in strežnice iz Milana. Prava sezona poletnih romanj se je že začela. Marija vabi. Marija čaka. Marija zdravi bolna telesa in bolne duše. Šla sem po zadnji žig za kredencial (= romarska listina) v romarski urad, v cerkev in pred votlino. »Spet sem tukaj,« sem rekla Mariji. »Prepotena sem in utrujena, noge me bolijo, ampak zmogla sem. In srečna sem, da te vidim. In hvala ti, ker si romala z mano ...« Zazdelo se mi je, da mi je pokimala. Verjetno je bila tudi ona vesela, da me spet vidi.

MOJA TRETJA MARIJA – BREZJANSKA MARIJA

Doma. Srečna, da sem zmogla to pot. Hvaležna za vse lepe in manj lepe trenutke, za vsa spoznanja in doživetja, za ljudi, s katerimi sem romala, in za ljudi, ki sem jih spoznala na romanju.

Kako mehka je domača postelja in kako zelo dobra je zelenjavna juha ...

In slišala sem, da skavti iz naše župnije

romajo na Brezje. Za konec skavtskega leta, v zahvalo za vse in v priprošnjo za novo skavtsko leto. Nekateri peš iz Ljubljane, drugi iz Kranja, nekateri z vlakom in potem nekaj kilometrov peš. Bi šla z njimi? Bi, seveda bi, ampak ne peš. Šla bi na Brezje k maši in na druženje po maši.

Na Brezjah ni bilo veliko ljudi. Ploščad je bila prazna, v cerkvi je bila sv. maša. Počakali smo, da se konča. Skavti so prihajali. Utrujeni, vendar nasmejani. Tudi najmlajši. Bobri, volčiči in volkuljice. Počakali smo, da se konča maša, in potem imeli svojo, skavtsko mašo. Kitare in petje in prošnje.

Veliko iskrenih prošenj. Prepričana sem, da je Marija slišala prav vse, jih ohranila v svojem srcu in posredovala svojemu Sinu.

Marija. Naša. Brezjanska. Spomnila sem se na vse tri Marije. Kako zelo so različne. Fatimska je kot angel, kot Kraljica miru in Kraljica rožnega venca. Vsakokrat, ko bom po desетки rožnega venca molila: »O, Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenškega ognja in privedi v nebеса vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja,« se bom spomnila nanjo. Lurška Marija je Zdravje bolnikov in Pomoč kristjanov in Kraljica miru, v naši pa je združeno vse to in je tudi Kraljica vseh Slovencev.

Drage moje Marije, hvala vsaki posebej! Hvala za maj, hvala za »venčani maj«, ki me je popeljal »k Mariji v nadzemeljski raj«, v Fatimo, v Lurd in na Brezje. V velik šopek sem spletla fatimske, lurške in brezjanske »cvetlice dobrote, ki si venčajo glave« in tudi jaz sem čutila veliko radost, kot »polje in gaj ...«.

Moj maj.

Moje tri Marije.

Ester

Romanje novo zaobljubljenih sester in bratov ter odgovornih za vzgojo v OFS Slovenije

OLIMJE, 27. APRIL 2017

Na deževen aprilski dan so bratje in sestre, ki so v zadnjih petih letih naredili zaobljube, skupaj z odgovornimi za vzgojo poromali k Mariji Vnebovzeti v Olimje. Zbralo se nas je okrog 70 iz vse Slovenije, skupaj z odgovornim za vzgojo na narodni ravni, br. Mirkom Potočnikom, in predsednikom OFS, br. Metodm Trajbaričem.

Srečanje v tem slikovitem kraju, ki leži blizu hrvaške meje, smo začeli v olimski cerkvi z molitvijo serafinskega rožnega venca. Br. Mirko Potočnik nam je uvodoma razložil namen romanja, ki je bil, »da bi se novi bratje in sestre čim bolj spoznali med seboj in še več izvedeli o življenju sester in bratov OFS ter o njihovem poslanstvu v redu, Cerkvi in svetu«.

Sveto mašo je daroval kapucin br. Marjan Potočnik. V pridigi se je br. Marjan naslonil na besede nadškofa Zoreta na duhovnem kapitlju OFS, ki je bil v Kančevcih. Nadškof nam je naročil, naj se naučimo, tako kot Marija v Galilejski Kani, izročati svoje težave in nadloge Jezusu. Naj skušamo sprejemati odločitve v veri in zaupanju, tako kot Marija. In naj izpolnjevamo Božjo voljo s svojo prisotnostjo tam, kjer je stiska in kamor nas je postavila Božja previdnost. Br. Marjan je tudi poudaril, da je zelo pomembno Boga bolj poslušati kot ljudi in se pustiti voditi Svetemu Duhu, ki veje, kjer hoče.

Prav tako je pomembno, da se znamo povezovati v medsebojnem druženju in se skupaj poveseleti, se podpirati v preizkušnjah in moliti drug za drugega.

Po sveti maši nam je g. Frantar razložil bogato in zelo zanimivo zgodovino Olimja, katerega začetki segajo v 11. stoletje in so povezani z našo priljubljeno svetnico sv. Emo Krško. Na mestu sedanjega samostana je

nekoč stal stolp, ki je bil verjetno zgrajen okrog leta 1015 in je pripadal grofom Pilštajnskimi, h katerim je sodila tudi sv. Ema. Stolp je bil kasneje preurejen v podeželski dvorec, njegovi lastniki pa so se tekom stoletij menjavali. V 15. stoletju je Olimje pripadalo celjskim grofom, kasneje je bila stavba preurejena v renesančni grad, ki je služil tudi za obrambo proti Turkom. V 17. stoletju je takratni lastnik podaril grad pavlinskim menihom, ki so prišli v Olimje iz Lepoglave na Hrvaškem. Grad je bil spremenjen v samostan, sezidana pa je bila ena najlepših baročnih cerkva daleč naokrog.

Baročna cerkev v Olimju, ki je od vsega začetka znamenita božja pot, je posvečena Mariji Vnebovzeti. V mogočnem pozlačenem glavnem oltarju (enem največjih in najlepših v Sloveniji) kraljuje milostna podoba Marije z Jezuškom, stoječa na luninem krajcu. Obdaja jo skupina angelov, ki jo na oblakih dvigajo v nebesa. Nad Marijinim kipom je slika Jezusovega krsta, nad njim pa kronanje Device Marije. Glavni oltar krasi 12 kipov svetnikov in svetnic (sv. Katarina, sv. Lucija, sv. Neža, sv. Agata,

sv. Avguštin, sv. Hieronim, sv. Gregor Veliki, sv. Ambrozij, sv. Janez Krstnik, sv. Jožef, sv. Florjan in sv. Joahim) na vrhu pa je kip nadangela Mihaela. Pavlinski menihi so bili veliki mojstri in so veliko notranjih rezbarij ter oltarjev izdelali sami v svoji delavnici v Lepoglavi.

Ustanovili so tudi znamenito lekarno, ki sodi med najstarejše v Evropi in jo krasijo stare, slikovite poslikave. V času svoje 120-letne prisotnosti v Olimju so pavlinski menihi pustili močan pečat vere, kulture, umetnosti in lekarništva. Zaradi odlokov cesarja Jožefa II. so morali leta 1783 Olimje zapustiti. Samostan je spet postal grad. Po drugi svetovni vojni je bil podržavljen. Leta 1990 so v Olimje prišli minoriti, ki so na praznik Marije Vnebovzete, 15. avgusta 1999, po 217 letih ponovno oživili samostan. Poimenovali so ga po bl. Antonu Martinu Slomšku.

Romarji smo lahko med ogledom cerkve, lekarne, zeliščnega vrta in urejene okolice samostana razmišljali, kaj nam Gospod s tako zanimivo in burno zgodovino tega kraja hoče povedati. Stari zidovi in poslikave šepetajo o nekdanjih prebivalcih tega kraja, o graščakih in menihih, pa tudi o brezštevilih romarjih, ki so skozi stoletja na tem kraju iskali pomoč pri Mariji Vnebovzeti. Z litanijami Njej v čast smo naše prvo romanje novozaobljubljenih tudi sklenili.

Helena Bešter OFS

Tabor Pokrajinskega sveta OFS Ljubljanske pokrajine

V soboto, dne 17. junija 2017, se je v Ljubljani, v cerkvi Sv. Frančiška v Šiški, odvijal 17. tabor pokrajinskega sveta OFS ljubljanske pokrajine. Geslo srečanja se je glasilo: **Živite čisto, živite delavno, živite posvečeno**, torej v znamenju duhovnosti našega velikega arhitekta dr. Jožeta Plečnika, saj je to njegovo geslo.

V sončnem jutru nas je najprej razveselila prijazna dobrodošlica bratov in sester iz domačega krajevnega bratstva. Ob kavici in okusnem domačem pecivu smo malo poklepetali in se veselili drug drugega.

Po uvodni molitvi, ki sta jo vodila s. Marjetka in br. Jaro, smo pozdravili prvega današnjega gosta.

P. dr. Bernardin Sušnik, nam je uvodoma povedal, da se je naš znameniti arhitekt dr. Jože Plečnik rodil 23. januarja leta 1872, umrl pa je 7. januarja 1957. leta, torej letos mineva 60 let od njegovega odhoda v večnost.

Predavanje p. dr. Bernardina je bilo še toliko bolj verodostojno, saj je dr. Plečnika spoznal že kot fant, ker mu je prinašal sporočila svojega očeta, povezana z gradnjo po načrtu dr. Plečnika.

Dr. Plečnik je že kot šolar začel pomagati očetu v mizarski delavnici. Želel je postati slikar, vendar je šolanje nadaljeval na obrtno umetnostni šoli v Gradcu. Leta 1895 pa se je na Dunaju vpisal na umetnostno akademijo, na arhitekturni oddelek, pod vodstvom prof. Otta Wagnerja. Po prejemu enoletne štipendije, je odšel na študij v Italijo, kjer je s spoznavanjem zgradb velikih stavbarskih mojstrov še bolj obogatil svoje sposobnosti. Tako obogaten se je potem

vrnil za čas desetih let na Dunaj. Od leta 1911 do leta 1920 pa je služboval v Pragi kot profesor na umetnostni šoli.

Po prvi svetovni vojni se je vrnil v Ljubljano, kjer je kot profesor poučeval na umetnostni šoli, oddelku za arhitekturo.

V tem obdobju je po naročilu češkega predsednika Masaryka arhitekturno prenavljal grad Hradčani.

Dr. Jože Plečnik je v svojem plodnem življenju sprojehtiral in zgradil mnoge stavbe. Po njegovih zasnovah so v Ljubljani zgrajena tudi celotna območja.

Dr. Plečnik je kot sv. Frančišek ljubil naravo in je njene stvaritve upodabljal tudi na svojih izdelkih, npr. list lipe, vinske trte. Za okrasja je uporabljal tudi kamenje.

Neutrudno je ustvarjal do pozne starosti, zato je ostal njegov ustvarjalni um svež, mlad. Bil je velik asket, skromen v vseh stvareh (hrani, obleki, bivanju). Postil se je, in prav ta askeza mu je dvigovala duha k večji ustvarjalnosti. Njegovo osnovno načelo je bilo: karkoli boste storili, vedite, nevredni hlapci smo. Nadalje: večno lepoto iščite z vsemi silami in ogrevajte se na domači zemlji. Dr. Plečnik se ni hvalil (odgovarjal je: bom poskušal in ne vem, če bom lahko kaj ustvaril). Bil je zvest v malem, ni iskal le velikih stvari. Enako skrb je posvečal tako velikim stavbam, kot izdelavi kljuke. Združeval je lepoto s praktičnostjo. Na svoje stvaritve je bil ponosen, saj jih je izdelal do potankosti. Če pa je njegove ideje kdo spreminjal, se tistega dela ni več lotil. Za vse svoje darove, je bil Bogu neizmerno hvaležen.

Dr. Plečnik svoje pobožnosti, zakramentalnega življenja ni kazal navzven. Zahajal je k molitvi v cerkev Sv. Jakoba v Ljubljani.

Nekaj let pred smrtjo, je postal posinovljenec prvega reda bratov frančiškanov.

Sedaj pa še nekaj njegovih misli:

O ČISTOSTI:

- ☞ bodimo neobremenjeni s svetom,
- ☞ dajati moramo Bogu in človeku kar najbolj zmoremo,
- ☞ naši nameni, pogledi, želje morajo biti čisti,
- ☞ sprejemati moramo drugačne.

O DELAVNOSTI:

- ☞ delati moramo predano in kar je in kolikor je potrebno,
- ☞ lenoba je sovražnica duha.

O POSVEČENOSTI:

- ☞ vsakdo naj zvesto izpolnjuje svoje zaobljube in živi po Evangeliju.

Vse to zmoremo, če molimo, se postimo in pomagamo pomoči potrebnim – delamo dobra dela.

V drugem delu nam je predavatelj **prof. dr. Peter Krečič**, umetnostni zgodovinar in kritik s pomočjo slik prikazal delo dr. Jožeta Plečnika, načrte in slike izdelanih cerkva. Na koncu je na kratko spregovoril tudi o bogoslužnem posodju.

Začel je s sliko mladega Plečnika iz časa, ko je slavn arhitekt Otto Wagner na podlagi šestih Plečnikovih skic prepoznal v njem umetniški talent. Tako je postal njegov študent. Plečnik je po diplomi celovito in izvrirno načrtoval cerkev sv. Duha na Dunaju in doživel negativno kritiko cesarja Franca Jožefa. Neuspešno je kandidiral za Wagnerjevega naslednika na Dunaju. Ker je prijateljeval s predsednikom T. Masarykom, se je preselil v Prago. Zanj je obnavljal predsedniško rezidenco, dvorišča in vrtove. Izdelal je načrte za cerkev Srca Jezusovega. Potem se je vrnil v Slovenijo. Od leta 1921 dalje je predaval na Tehniški fakulteti v Ljubljani. V Ljubljani se je ukvarjal z urbanističnimi zasnovami in jih dopolnjeval z avtor-

ske arhitekturo (Tromostovje, arkade z osrednjo mestno tržnico, zapornica na Ljubljani, stavba NUK, osrednje sprehajališče v Tivoliju, Čevljarski most, mestno pokopališče Žale, celostna prenova številnih ambientov). Ustvarjal je tudi drugod po Sloveniji. Posebej se je ukvarjal s sakralno arhitekturo, zidal je nove cerkve, predeloval obstoječe in jih na novo opremljal. Veliko je delal na ozemlju kraljevine Jugoslavije: v Beogradu, Zagrebu in Dalmaciji. Poleg zgradb je redno oblikoval različne izdelke umetne obrti, zlasti cerkveno posodje in opremo knjig (npr. Finžgarjevo Makalonco). Rad je uporabljal raznovrstne materiale, zlasti avtohtone za posamezno okolje, kar se najbolje vidi v cerkvah v Bogojini, kjer je uporabil keramiko in na Barju. Ponekod je zaradi pomanjkanja denarja uporabil cenejše materiale, pa iz njih prav tako oblikoval mojstrovine. Navaden kamen, pobran v rečni strugi in ustrezno oblikovan, je dobil dragoceno podobo. Ob snovanju cerkva se je približal okolju in človeku, tako mestnemu kot podeželskemu in skrbel, da je bil dosežen pastoralni namen sakralnega prostora. V cerkvah je poudarjeno vidna kristocentričnost. Oltar je postavil v središče bogoslužnega prostora in izvrirno poskrbel za ločenost bogoslužnega prostora od prehodnih poti v cerkvi in tako zagotovil, da prišleki ne motijo ljudi pri bogoslužju. Vse kar je oblikoval, je pod njegovimi rokami dobivalo sakralizirano podobo.

Arhitekt Jože Plečnik je bil globoko veren kristjan, zato mu je bila sakralna arhitektura še posebej pri srcu. Bil je teolog cerkvenega prostora. Ena izmed njegovih osrednjih misli je bila »delati dobro zaradi Boga in v Njegovo slavo«. Razumel je navodila apostola Pavla: Vse

preskušajte in kar je dobro ohranite (1 Tes 5, 21).

Tudi sveta maša, ki je sledila, je bila lepo in bogato doživetje. Še posebej nas je nagovorila pridiga p. Silvina Krajnca OFM, ki nam je natresel nekaj misli velikega Slovenca Jožeta Plečnika.

Dr. Jože Plečnik je imel brata Andreja, duhovnika. Zaprotil ga je: »Kadar pa Boga v rokah držiš, prosim Te – reci mu, da sem grešnik, reci Mu, da ga ljubim – reci Mu, da ne maram denarja – reci Mu, da ne lažem – no, On to ve – da naj moji želji življenja da fantazijo, moč in ponižnost. Vse to naj vsadi v me, da bodo moja dela v čast Njegovo. Kakršna dela mi hoče dati – boljša naj bodo vedno v čast Njegovo.

»Sami boste spoznali, kako zelo smo od Duha odvisni in zato vam rečem: če se boste v tem trpkem življenju obračali za razsvetljenje na Boga, videli boste, da boste uslišani.«

»Nihče ne ve, od kod prihaja, kam gre, en sam velik čudež je življenje«.

Po okusnem kosilu in bratskem druženju v prelepem in prostranem samostanskem vrtu, smo izjemno bogato in navdušujoče srečanje končali v cerkvi z litanijami Matere Božje.

Bogu hvala in gostiteljem za čudovit dan, ki smo ga preživeli skupaj.

Vse to je dar, neizmerni dar Ljubezni...

Antonija Colnar OFS,

Ružica Baričević OFS, Franci Birk OFS

Znani člani
Frančiškovega svetnega reda

Božji služabnik Matt Talbot

Matthew Talbot (1856–1925) je živel v zelo težkih časih. Rodil se je v revni delavski družini v Dublinu (imel je še 13 sester in bratov). Živeli so malo po času irske krompirjeve lakote (1845), ko je v deželi umrlo okrog milijon ljudi, okrog milijon pa se jih je izselilo iz države. Med tistimi, ki so ostali, pa se je razširil alkoholizem. Mattov oče je bil eden izmed njih, ki so mu podlegli. Zaradi pomanjkanja denarja je tako Matt preživel le kratek čas v šoli, pri dvanajstih letih pa je že delal. Njegovo prvo delovno mesto je bilo pri Guinnessu, kjer je dostavljal v gostilne pijačo in pri tem tudi sam začel popivati. Pri trinajstih letih je bil že alkoholik. Čeprav je bil kot odrasel znan kot marljiv delavec, je vso plačo zapravil za alkohol. Pri dvajsetih letih si je nakopal precej velike dolgove, kar ga je pripeljalo do kraje – da je lahko vsaj delno pokrili stroške popivanja, je ukradel violino slepemu uličnemu beraču, prodal svoje čevlje. Je pa vse-skozi hodil k nedeljski maši, čeprav ni pristopal k obhajilu.

Ko je bil star 28 let, pa se je njegovo življenje spremenilo. Tisti teden Matt ni delal in ni imel denarja. Tako je v soboto stal pred barom in čakal, da bi mu kdo od prijateljev častil pijačo. Vendar se to ni zgodilo, izkušnja pa ga je tako pretresla, da se je zaobljubil, da se ne bo več dotaknil alkohola. Ko je to povedel svoji mami, mu je svetovala, da naj to naredi Bogu na čast. Naslednji

dan je šel k spovedi in spovednik mu je v pogovoru svetoval, naj se zaobljubi najprej za tri mesece ter mu predstavil 12 korakov za zdravljenje alkoholizma (ti veljajo še danes). V nedeljo je šel k maši in po dolgem času tudi k obhajilu, njegovo življenje se je začelo znova. Vsak dan je zjutraj šel k maši (ob 5h), po delu (okrog deset ur) pa na večerni sprehod, kjer je navadno ponovno zavil v cerkev. Pridružil se je skupini za zdravljenje alkoholizma, ki so jo vodili kapucinski bratje. Čeprav kot pristaniški delavec zaslužil veliko, je podarjal svoj denar revnejšim in

bolj potrebnim. Pomagal je tudi pri šolanju štirih bogoslovcev, ki so imeli namen oditi v misijone na Kitajsko. Sprememba v njegovem življenju je bila kmalu vidna. Sam jo je pripisal rožnim vencem, ki jih je zanj zmolila njegova mama. Seveda pa je vseskozi imel skušnjave, da bi ponovno poskusil alkohol, zato se je odločil, da nikoli ni s seboj nosil denarja.

Frančiškovega svetnemu redu se je pridružil leta 1890, kjer si je kmalu prislužil opis »veseli mož, ki se smeji vsemu, razen umazaniam šal.« Svoje življenje je napolnil z molitvijo, postom in služenjem. Pogosto je prebiral Sveto pismo in življenja svetnikov, k temu pa dodal še papeževa pisma o socialni pravičnosti in delavskem gibanju. Glede na to, da je imel za sabo samo eno leto šolanja, je zapustil impresivno knjižnico. Sodeloval je v delavskem gibanju in se tako leta 1900 pridružil stavki pristaniških delavcev v Dublinu za zvišanje plač. Ko njihovim zahtevam niso ugodili, je bil eden od štirih delavcev, ki se niso vrnili na delo, medtem ko so drugi popustili pod pritiski delodajalcev.

Nikoli se ni poročil, čeprav je imel za to več priložnosti. Ne, ker bi imel kaj proti zakonu, ampak ker se način življenja, za kakršnega se je odločil, ni skladal z življenjem poročenega človeka.

Umrli je na binkošti, 7. junija 1925, na ulici zaradi srčnega infarkta, ko je bil na poti k drugi nedeljski maši. Šele po njegovi smrti so se ljudje začeli zanimati zanj. Leta 1931 so v Dublinu začeli beatifikacijski postopek. Trenutno je spoznan za Božjega služabnika in čaka na beatifikacijo.

Po različnih virih povzela Fani Pečar OFS

Darovi za revijo BF

3.1.2017	Vera Golob	10 €
6.1.2017	Irena Saksida	20 €
10.1.2017	Justina Sterle	20 €
10.1.2017	Drago Skvorc	15 €
11.1.2017	Marija Ravnikar	50 €
17.1.2017	Nikolaj Malalan	20 €
17.1.2017	Klemenčič Franc	20 €
18.1.2017	Lucija Rozman	20 €
26.1.2017	Pevec Stajanko Katarina	20 €
26.1.2017	Zupnija Zgodnji Tuhinj	50 €
31.1.2017	KB OFS Piran	100 €
1.2.2017	Vilar Marija	5 €
6.2.2017	Marija Kuclar	100 €
14.2.2017	Katarina Hafner	20 €
22.2.2017	Ivan Napret, Šmartno ob Paki	20 €
23.2.2017	KB OFS Kostanjevica	100 €
24.2.2017	Jolanda Zver, Murska Sobota	20 €
24.2.2017	Sonja Zver, Ljubljana	20 €
1.3.2017	Marija Vivod, Straže, Mislinja	20 €
2.3.2017	Vilar Marija	10 €
6.3.2017	Vizintin Bogdan	30 €
6.3.2017	KB Marijinega imena Ruše	80 €
6.3.2017	Vida Nahtigal, Ljubljana	20 €
12.3.2017	Marija Šelih	20 €
14.3.2017	Tone Vidic	40 €
16.3.2017	Ana Sobočan	20 €
17.3.2017	Frančiškova družina Sv. Trojica	100 €
17.3.2017	KB Nazarje	165 €
20.3.2017	Turk Zinka	10 €
23.3.2017	OFS Sv. Jožef	130 €
23.3.2017	Fabjan Marinka	20 €
24.5.2017	Šolske sestre, Ljubljana in Zemun	40 €
SKUPAJ		1.335 €
dar iz Avstralije		300 AUD

Pismo generalnega ministra OFM

Sporočilo povezanosti v molitvi za brate, ki živijo v Veliki Britaniji

Poslano 5. junija 2017

Br. Patrick Lonsdale, OFM

Kustos

Kustodija Brezmadežna spočetja BVM

557/559 High Road

Woodford Green (Essex) IG8 0RB

England

cc: M. R. F.

Br. Hugh McKenna, OFM

Provincial

Adam and Eve's

4 Merchants Quay

Dublin 8

Ireland

Rim, 4. junija 2017

**Dragi brat Patric, dragi bratje v
kustodiji,**

Gospod naj vam podeli mir!

Pišem vam v znak solidar-
nosti v trenutku, ko se
soočate s posledicami
novega nesmiselnega nasil-
nega napada na nedolžne ci-
viliste, ki je zahteval sedem
mrtvih in mnogo ranjenih.
Ne morem si predstavljati
posledic nedavnega vala na-
silja, ki ste ga izkusili v Veliki
Britaniji. Nobeni razlogi, ki bi
jih morda tisti, ki so zagrešili
ta grozodejstva, lahko imeli,
ne morejo opravičiti nasilnih

napadov. Bog od nobenega vernika ne
zahteva izvajanja takih nasilnih dejanj.
Izvršujejo jih le tisti, ki želijo sejati seme
zla in uničenja.

V trenutku narodne tragedije vam
želim, naj bo z vami mir Gospoda Jezusa
in izrekam solidarnost z manjšimi brati.
Še naprej bom molil za nedolžne žrtve,
njihove družine in za vse, ki živijo v Veliki
Britaniji. Naj vam vera v Boga in zaupa-
nje v dobro človeštva pomagata pre-
magati občutke negotovosti in strahu.

Prosil bom tudi ostale brate v redu, da
se vas in ljudi Velike Britanije spominjajo
v molitvi.

Z bratskimi pozdravi v sv. Frančišku

Br. Michael A. Perry, OFM

Generalni minister

Sejati upanje z ljudmi, ki trpijo – msgr. Abou Khazen

Večino svojega časa sem preživel
v Aleppu in želim ostati tukaj.«
Tako je o svojem služenju kot
katoliški škof v Aleppu in apostolski
vikar v Siriji spregovoril msgr. Georges
Abou Khazen; kot pastir, ki ostaja sku-
paj s svojimi trpečimi ovčami.

**Ob kakšni priložnosti ste spoznali
generalnega ministra in kustosa Svete
dežele, ko sta bila na obisku v Siriji?**

Videli smo se pri maši v župniji Ale-
ppo in potem smo bili v drugem samo-
stanu skupaj na kosilu. Po maši nam je
generalni minister izročil ploščico iz
vrat sv. Petra v Rimu. Ta so se zaprla leta
2000, pa se ponovno odprla lansko leto
ob jubileju svetega leta. Predstavljajo pa
zelo močno znamenje – solidarnosti z
nami in simbol, da smo skupaj del velike
družine Katoliške cerkve. S ploščico,
ki jo je prinesel v Aleppo sedaj, ko je
tu toliko uničenja, je tudi simbolično
prinesel upanje za obnovo. In upamo,
da bo prišla tudi obnova.

Kako so ljudje sprejeli njun obisk?

Bila sta gosta v frančiškanski župniji
in obiskala sta tukajšnje brate franči-
škane. Skupaj so obhajali mašo, kjer sta
spregovorila ljudem in naredila nanje
vtis, jih ganila in navdušila. Njun obisk
je opogumil in prinesel upanje. Za ljudi
je pomenil, da lahko začnejo razmišljati
o vrnitvi v normalno stanje.

**Kaj bi vi, ki že leta živite v Siriji, že-
leli, da ljudje vedo o sedanji situaciji?
O čem se ne govori dovolj?**

O resnici se ne govori dovolj. Rad bi,
da bi ljudje razumeli, kaj se dogaja in za-

kaj se to dogaja. Že način, kako je večina
medijev poročala o celotni sirski krizi,
ni resničen. Na primer, ko govorimo o
tujem posredovanju v Siriji. Zakaj se je
zgodilo ameriško bombardiranje? Vsi so
o tem govorili, niso pa omenjali žrtev, ki
so bile – 400 civilnih žrtev in dve vasi, ki
sta bili popolnoma uničeni. Ali ni zločin
bombardirati ceste in mostove? O tem
nihče ne poroča. Američani so onemo-
gočili naš celotni električni sistem, na-
padli so jez, kjer je zdaj veliko tveganje,
da je hudo poškodovan. Koliko ljudi bo
umrlo, če se to zgodi? Kaj so pri vsem
tem krivi preprosti ljudje?

**Kaj vam pomeni biti škof –pastir
– ljudem, ki trpijo kot ljudje v Siriji?**

Bolelo me je, ko sem videl trpljenje
ljudi; ljudi, ki nimajo ničesar. Na primer,
v Aleppu smo približno eno leto bili brez
elektrike. Prav tako smo nekaj mesecev
bili brez vode. Ne omenjajo se posledice

embarga proti Siriji, ki so jih čutili civilni prebivalci. Ne moremo uvažati zdravil, vozil za bolnišnice, goriva, bencina, ... In kdo trpi zaradi tega? Seveda ne velike živine, ampak ljudje. Ampak v teh težkih časih se kljub vsemu čutim povezanega z verujočimi in ljudmi, ki so mi blizu. Kot pastir si želim vedno biti blizu svoji čredi.

Ko se soočate z revščino in trpljenjem, kako opogumljate ljudi, da ne izgubijo vere v to, da jih Jezus ni zapustil?

Želim vztrajati pri upanju kot kreposti. Kristjanom ni vedno bilo lahko. Mnogi tukaj so otroci ali vnuki mučencev, in to jim krepí vero in krščansko identiteto. V Damasku je leta 1880 bilo pobitih več kot osemdeset kristjanov. Nekateri imajo še vedno fotografije ded-

kov ali pradedkov na zidovih v svojih hišah. »Umrli je za svojo vero,« pravijo in se s tem še bolj povežejo s to vero.

Mnogo kristjanov je zapustilo Sirijo, nekateri pa so ostali. Kaj lahko naredite zanje?

Pol sirske populacije je pobegnilo iz države. Morda se bo nekaj kristjanov v prihodnosti vrnilo. Danes s pomočjo dobrotnikom najprej poskušamo ljudem preživeti. Pomagamo popravljati domove.

Načrtujemo pa pomoč pri odpiranju majhnih podjetij, da bi se lahko Sirci sami preživljali. O vrnitvi bodo ljudje začeli razmišljati, če bodo imeli domove ali delo.

Kaj si želite za današnjo Sirijo?

Da bi se prenehalo nasilje, da bi se reka krvi zaustavila, da bi se vrnila mir in sprava.

Nam lahko opišete, kako izgleda življenje v Siriji sedaj?

Poznal sem par, ženo in moža, ki sta čakala osem let, da sta dobila sina. Njun dvanajstletni sin je umrl zaradi šrapnela v napadu na civiliste v Aleppu. Bil je njun edini sin. V svoji neskončni bolečini sta izkazala izreden zgled vere – odločila sta se ostati v Aleppu. Molila sta: »Naj nama Gospod da moči, da pričujeva za vero, naj bo najin sin žrtev Bogu, ki bo preprečila smrt drugih otrok, njegovih sovrstnikov.«

Prevedla Fani Pečar OFS

**Ministrantski tabor
z brati frančiškani**

Nazarje, 24.-27. julij 2017

**Frančiškov tabor
za najstnike**

Strunjan, 27.-31. avgust 2017

Letovanje za mladino

Strunjan, 1.-3. september 2017

Informacije in prijave na:
zanima.me@ofm.si

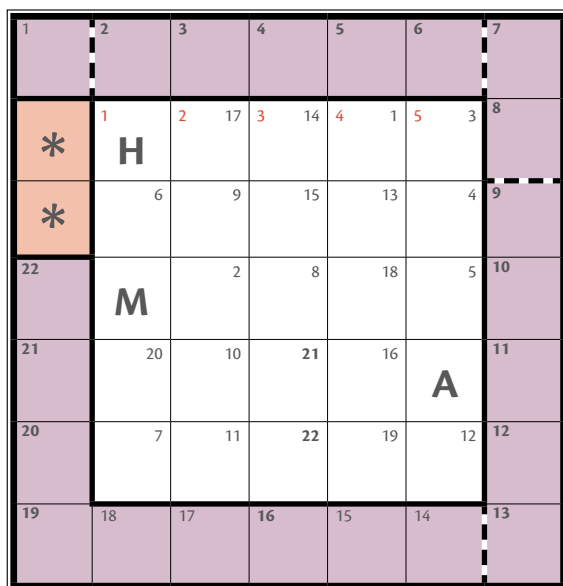
Nagradni okvir

Poiščite pet besed s petimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v debelo obrobljeni srednji del lika. Če posamezne črke nato s pomočjo številk prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 22 prebrali rešitev – misel, ki se nanaša na enega od naravnih ele-

mentov, za katerega sv. Frančišek Asiški v svoji Hvalnici stvarstvu pravi, da je lep, vesel, krepak in močan.

1. vrhnja plast tal, ki vsebuje veliko razkrojenih organskih snovi, prst, 2. staro obmorsko mesto med Piranom in Koprom, 3. stiskalnica, 4. igrača, ki predstavlja voz, 5. prekajeno svinjsko stegno.

Sestavila: Frančiška Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:
VODA!

Na uredništvo ste poslali 17 pravih odgovorov.
Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagrajenci so:

1. nagrada: **Helena Lovrenčak**, Kogojeva 4, SI-1000 Ljubljana.
2. nagrada: **Antonija Mikelj**, Zoisova 5, SI-4000 Kranj.
3. nagrada: **Silva Saje**, Podbreznik 108, SI-8000 Novo mesto.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držičnika 7, SI-2000 Maribor) do 1. junija 2017. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: Revija Magnificat;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (30)

XXX.

O lepi pridigi, ki sta jo imela v Assisiju sveti Frančišek in brat Rufin, ko sta gola oznanjala božjo besedo

Omenjeni brat Rufin je bil zaradi neprestanega premišljevanja tako zatopljen v Boga, da je postal skoraj neobčutljiv in nem in je le redkokdaj govoril: poleg tega ni imel za pridiganje ne daru ne poguma ne zgovornosti. Pri vsem tem mu je nekoč sveti Frančišek ukazal, naj gre v Assisi in tamkaj ljudstvu pridiga, kar mu bo Bog navdihnil. Na to je brat Rufin odgovoril: "Prečastiti oče, prosim te, prizanesi mi in nikdar me ne pošlji, zakaj ti veš, da nimam pridigar-skega daru in da sem preprost in neve-

den." Tedaj mu reče sveti Frančišek: "Ker nisi takoj ubogal, ti zapovedujem pod sveto pokorščino, da greš gol, v samih hlačah, v Assisi, stopiš v cerkev in tak pridigaš ljudstvu."

Ob tem povelju se je brat Rufin slekel, šel gol v Assisi in stopil v cerkev. Ko je pred oltarjem še pokleknil, je šel na prižnico in pričel pridigati. Medtem so se začeli otroci in odrasli smejeti in so rekli: "Tu imaš! Ti delajo toliko pokore, da znorijo in se jim meša!"

Medtem je sveti Frančišek premišljeval o takojšnji pokorščini brata Rufina, ki je bil eden največjih asiških plemenitašev, in pa o strogem povelju, ki mu ga je bil dal. Začel je samega sebe grajati, rekoč: "Odkod imaš tako predrznost, sin Petra Bernardoneja, ti revno človeče, da bratu Rufinu, ki je eden najplemenitejših asiških mož, ukazuješ, naj gre kot norec gol in pridiga ljudstvu? Za Boga, sam na sebi moraš izkusiti, kar zapoveduješ drugim!"

In brez odloga se je v dušni gorečnosti prav tako slekel in šel tak v Assisi; s seboj pa je vzel brata Leona, da je nesel njegovo obleko in obleko brata Rufina. Ko so Asižani tudi njega opazili takega, so ga zasmehovali, misleč, da sta zaradi prevelike pokore on in brat Rufin znorela.

Sveti Frančišek stopi v cerkev, kjer je brat Rufin takole pridigal: "O predragi, bežite pred svetom in zapustite pregreho; vrnite tuje blago, če se hočete izogniti peklju; izpolnajte božje zapovedi, Boga ljubeč in bližnjega, če hočete priti v nebesa; spokorite se, če hočete posedovati božje kraljestvo!" Nato stopi sveti Frančišek gol na prižnico in prične tako čudovito pridigati o zaničevanju sveta, o sveti pokori, o prostovoljnem uboštvi, o hrepenenju po božjem kraljestvu, o nagoti in sramoti trpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa, da so vsi, moške in žene, ki jih je bila pri pridigi velika množica, pričeli jokati v čudoviti pobožnosti in kesanju srca. Pa ne samo v cerkvi, po vsem Assisiju je bilo tisti dan toliko objokovanja Kristusovega trpljenja kot še nikdar poprej.

Tako je to dejanje svetega Frančiška in brata Rufina dalo ljudstvu lep zgled in ga potolažilo. Nato je sveti Frančišek oblekel brata Rufina in sebe in tako oblečena sta se vrnila v samostan Porciunkulo, hvaleč in poveljujoč Boga, ki jima je dal milost, da sta se z zaničevanjem samih sebe premagala in z lepim zgledom spodbudila Kristusove ovčice, ko sta jim pokazala, kako zelo je treba zaničevati svet. Tisti dan pa je spoštovanje ljudstva do njiju tako zraslo, da se je štel za srečnega, kdor se je mogel dotakniti roba njune obleke.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa

Nezgovornost brata Rufina so pripisovali kontemplaciji. Ali ni to prej osebni problem?

Ko se Frančišek hoče ponižati, se imenuje »sin Petra Bernardoneja« in se spominja družbenega porekla brez naziva.

Ko je bil še mlad pa je hrepenel po tem, da bi postal plemič. Nekateri mislijo, da je treba to povezati z njegovo odločno opredelitvijo za mesto manjših na družbeni lestvici in da je to bilo njegov glavni argument v boju vse življenje.

Junaki, svetniki in norci so si precej podobni:

- ☞ Nimajo čuta za razumno sredino.
- ☞ Vse podreajo enemu samemu cilju.
- ☞ Delajo presenetljive reči, ki pretresejo druge.

Tudi Jezusa so imenovali »norec«. Svet pa tega ne razume, ker išče le svojo slavo. Zato brez slehernega razumskega razloga preide od prezira k občudovanju ali obratno.

Rožice znova in znova poudarjajo, kako učinkovito je oznanjevanje z junaškim zgledom.

Frančiškansko pridiganje poteka prvenstveno z deli ljubezni. Ni pa vsako junaštvo že frančiškansko. Dejansko je protislovje tega poglavja v razločevanju, ki ga Frančišek opravi o svoji odločitvi, da pošlje brata Rufina pridigat.

Predstavljam si skupino »spiritualov«, ko berejo te strani in se pritožujejo: »Kam je šla gorečnost prvih časov? Zdaj pa smo pomešali spreobrnjenje s prazno teološko učenostjo.« Pa še prav bi imeli, če ne bi bilo čutiti v njih toliko zamere.

Res je: ni oznanjevalca evangelija, ki bi si ne naložil norosti križa.

Pregledal in odmeve prevedel br. Miran Špelič.

Se nadaljuje

800 let frančiškanske navzočnosti v Sveti deželi

Jeseni leta 1217 so prvi bratje prišli v Akro v Sveti deželi. Praznovanje obletnice se je začelo že v mesecu juniju z romanjem v kraj Akra. Glavne slovesnosti v spomin na prihod prvih bratov v Sveto deželo pa bodo sredi oktobra (16.–18. 10.), ko bo tam poleg generalnega ministra in generalnega vikarja reda tudi prefekt Kongregacije za vzhodne Cerkve kardinal Sandri.

1217-2017

800 YEARS
of Franciscan Presence
in the Holy Land

Polhov Gradec – Vič

Dekanija Ljubljana Vič je pod vodstvom frančiškana p. Pepija Lebrehta, p. Boštjana Horvata in polhograjskega župnika g. Bogdana Oražma v okviru Društva prijateljev Svete dežele v zadnjih dneh aprila organizirala romanje v Makedonijo in na Kosovo, kjer je kot skopsko-prizrenski škof deloval slovenski misijonar Janez Frančišek Gnidovec, za katerega teče postopek za blaženega. Poleg njega smo z romanjem želeli počastiti tudi sveto mater Terezijo, rojeno v Skopju. Škof Gnidovec in mati Terezija sta se kot dejavna vernika iste škofije poznala in bodoča misijonarka je od njega ob odhodu v misijone sprejela naročilo, naj se popolnoma preda Jezusu Kristusu. Temu je zvesto služila do svoje smrti leta 1997. Prav tako je bilo tudi versko delovanje škofa Gnidovca, saj je med

katoliško, pravoslavno in muslimansko prebivalstvo s svojo skromnostjo in preprostostjo prinašal duha ljubezni in razumevanja, zlasti revnih. Njegovo prizadevanje za dobroto ni ostalo neopaženo. Številni so mu že v času njegovega življenja pripisovali svetništvo. Z obiskom cerkve v Letnici na Kosovu, ki postaja tamkajšnje večversko

svetišče, ter katoliške in pravoslavne cerkve v Podgorici je romanje postalo tako rekoč ekumensko. K zbranemu razpoloženju sta pripomogli tudi vsa-

kodnevna molitev in pomladno zelena pokrajina, ki nas je spremljala po vseh balkanskih deželah.

Milka Bokal

**Darovi za Sveto deželo
(april - maj 2017):
1. 4. 2017 – 31. 5. 017**

Angelca	Feguš	5 €
Silva	Gabrijelčič	5 €
Marija	Gombač	5 €
Elda	Grizon	5 €
Marija	Hreščak	5 €
Marija	Klemenc	5 €
Andrej	Kobal	5 €
Rafael	Kodra	5 €
Uršula	Košir	5 €
Marija	Krameršek	5 €
Vera	Magdič	5 €
Albina	Petrič	5 €
Angel	Primožič	5 €
Ivanka	Smolej	5 €
Jožica	Sotenšek	5 €
Ana	Škorjanc	5 €
Ernest	Špeh	5 €
Ivan	Arnež	10 €
Miro	Čarman	10 €
Valerija	Dular	10 €
Rafaella Marija	Faletič	10 €
Ana	Forjan	10 €
družina	Glažar	10 €
Antonija	Habjan Križaj	10 €
Alojzija	Hribar	10 €
Majda	Jankovič	10 €
Ivo	Kerže	10 €
Ana	Kogovšek	10 €
Peter	Kos	10 €
Srečko	Kramar	10 €
Zdravko	Leban	10 €
Ida	Lesjak	10 €
Andrej	Malavašič	10 €
Alojzija	Markočič	10 €
Julijana	Mihalič	10 €
Jožica	Novak Krajšek	10 €

Franc	Ogrin	10 €
Milan	Ošlak	10 €
Ivana	Peternel	10 €
Franjo	Pinjušič	10 €
France	Planteu	10 €
Marija	Pogladic	10 €
Tanja	Potočnik	10 €
Andrej	Prislan	10 €
Marija	Repic	10 €
Olga	Skočir	10 €
Igor	Sladič	10 €
Tatjana	Smole	10 €
Manuela	Srnel	10 €
Stanislav	Stanič	10 €
Angela	Stanonik	10 €
Pavla	Tekavec	10 €
Štefanija	Tratnik	10 €
Bogomir	Trošt	10 €
Marlena	Turk	10 €
Vida	Urh	10 €
Mateja	vesel	10 €
Ivan	Žnidaršič	10 €
Stanislav	Stanič	12 €
Pavla	Lavrič	13 €
Marija	Baraga	15 €
Rozina	Barat	15 €
Štefanija	Cvitan	15 €
Ana	Kastelic	15 €
družina	Kavčič	15 €
Gašper	Kos	15 €
Franc	Marinčič	15 €
Ivana	onušič	15 €
Marija Majda	Pavlin	15 €
Danijela	Svetina	15 €
Marta	Žilič	15 €
Nadja	Adamič	20 €
Neža	Avguštin	20 €
Gašper	Blažič	20 €
Gašper	Blažič	20 €
Marija	Brecl	20 €
Francka	Čuden	20 €

Anino romanje v Oglej

sobota, 29. julij 2017

Našo tako priljubljeno božjo pot v OGLEJU smo letos izbrali za cilj Aninega romanja.

Spoznali bomo korenine prvih misijonskih korakov na našem ozemlju južno od reke Drave.

Odhodi avtobusov:

- ☞ 7.15 - avtobusna postaja v Ljubljani pri številki 30
- ☞ 7.30 - parkirišče Dolgi most

Program:

- ☞ Sveta maša v Ogleju ob 10h
- ☞ Vodstvo po baziliki - don Carlo
- ☞ med 13. in 14. uro kosilo na Sveti Gori
- ☞ litanije v baziliki ob sklepu romanja
- ☞ prihod v Ljubljano okrog 17h

Prispevek:

- ☞ 35€ (za člane), nečlani – 38€; vključuje avtobusni prevoz in kosilo.

Prijave sprejemamo do 10. 7. 2017

oziroma do zasedbe mest. Prijavite se po telefonu, pošti in e-pošti. Upoštevali bomo samo tiste prijave in rezervirana mesta v avtobusih, ki bodo plačani pred dnevom romanja.

ROMANJE PO SLEDEH PLEČNIKA III. Slomškovo romanje k Mariji Lurški v Zagreb

sobota, 23. september 2017

Odhodi avtobusov:

- ☞ odhod z AP Ljubljana ob 6.45
- ☞ odhod s parkirišča Dolgi most ob 7h

Program:

- ☞ sveta maša
- ☞ kosilo ob povratku v Slovenijo
- ☞ prihod v Ljubljano okrog 18h

Prispevek:

- ☞ 40€ (za člane), nečlani – 45€; vključuje avtobusni prevoz in kosilo.

Prijave sprejemamo do 1. 9. 2017

oziroma do zasedbe mest. Prijavite se po telefonu, pošti ali e-pošti. Upoštevali bomo samo tiste prijave in rezervirana mesta v avtobusih, ki bodo plačani pred dnevom romanja.

*Program in vodenje romanja
p. Peter Lavrih, OFM*

Jani	Doblekar	20 €
Gabrijela	Fister	20 €
Rajko	Harej	20 €
Marjeta	Humar	20 €
Miroslav	Jakomin	20 €
Marija	Jeretina	20 €
Marija	Kante	20 €
Cecilija	Kavčič	20 €
Marija	Kokol	20 €
Anton	Košir	20 €
Olga	Koželj	20 €
Stanislava	Lapajne	20 €
Nikolaja	Malalan	20 €
Draga	Medvešček	20 €
Emil	Mercina	20 €
Nace	Modrijan	20 €
Fani	Osredkar	20 €
Marija	Osredkar	20 €
Jožefa	Pogorevc	20 €
Franc	Poličnik	20 €
Ivanka	Pozaršek	20 €
Ivanka	Pristovnik	20 €
Drago	Rajbar	20 €
Julija	Rojc	20 €
Bojana	Semenič	20 €
Vinko	Slapnik	20 €
Marjan	Stražar	20 €
Elizabeta	Stražičar	20 €
Jože	Štibelj	20 €
Zorka	Švara	20 €
Ana	Turk	20 €
Alojzij	Turk	20 €
Zdravko	Urbančič	20 €
Ida	Užmah	20 €
Marija	Vraničar	20 €
Frančiška	Zavrl	20 €
Minka	Žagar	20 €
družina	Žakelj	20 €
Jožefa	Žigon	20 €
Marija	Žveglič	20 €
nezani	darovalec	20 €

Terezija	Potočnik	23,50 €
Janez	Mrak	25 €
Gabrijel	Šavli	25 €
Slavko	Brunčič	30 €
Ludvika	Deželak	30 €
Helena	Hrvatini	30 €
Janez	Jakofčič	30 €
Marija	Kenda	30 €
Župnija	Kobilje	30 €
Marijan	Kogoj	30 €
Natalija	Mozetič	30 €
Alojzija	Munda	30 €
Ivana	Pleško	30 €
Anton	Sajko	30 €
Danica	Sebanc	30 €
Edvard	Učanjšek	30 €
Alojzija	Vrabič	30 €
Marija	Žgajnar	30 €
Marija	Žitko	30 €
Stanislav	Žohar	30 €
Župnija	nad	32 €
sv. Jedert	Laškimi	35 €
Stanislav	Dolšak	35 €
Jože	Obreza	40 €
Martina	Pavlič	40 €
Ivan	Potočnik	40 €
Ivan	Štern	40 €
Gabriela	Žvanut	40 €
Anton	Andolšek	50 €
Ivana	Čopič	50 €
Marija	Kragelj	50 €
Miloš	Ličen	50 €
družina	Martinčič	50 €
Jožef	Rutar	50 €
Nikolaja	Beravs	60 €
Vlasta	Globevnik	60 €
Franc	Lodrant	100 €
Franja	Mihevc	100 €
Jože	Rojec	100 €
Zinka	Gostečnik	120 €
Slavka	Božič	150 €
SKUPAJ		3.465,50 €

ROMANJE PO SLEDEH PLEČNIKA IV. Beograd

od 28. do 30. septembra 2017 Ž
z vlakom (v primeru udeležbe nad 35
– avtobus)

Program:

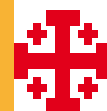
- ☞ **četrtek, 28.9.:** zjutraj odhod proti Beogradu. Zvečer namestitev, obisk cerkve KRISTUSA KRALJA, sveta maša, večerja, namestitev.
 - ☞ **petek, 29.9.:** ogled Beograda – sv. Anton (Plečnikova cerkev), sv. Sava, pravoslavna stolnica (v delu); sveta maša, nekaj časa tudi prosto, večerja, počitek.
 - ☞ **sobota, 30.9.:** sklepna sveta maša, odhod proti domu. Prihod v Ljubljano med 20h in 21h. Natančnejši program bo objavljen v začetku septembra. Cena: 180€ (za člane), nečlani 200€.
- Cena vključuje 2 polpenziona, prevoz in organizacijo. Za prevoze po Beogradu – dodatno plačilo (tramvaj ali taksi).
- Ob potrditvi prijave plačilo 100€.

Program in vodenje romanja
p. Peter Lavrih, OFM

PRIJAVE

po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkc.si

Christian Gostečnik OFM

DRUŽINSKE TERAPIJE IN KLINIČNA PRAKSA

Različni družinski terapevtski modeli prikažejo družino v njeni funkcionalnosti, nefunkcionalnosti pa tudi patologiji, predvsem pa orišejo načine, kako terapevtsko pristopiti k določenemu simptomatičnemu družinskemu sistemu. Vsak izmed teh modelov pristopa k družini s svojkega vidika in zato lahko rečemo, da ti modeli sestavljajo sistemsko celoto, ki je vredna sistematičnega študija.

format 20 x 15 cm

obseg 440 strani

cena 19 €

V PRIPRAVI PRI ZALOŽBI BRAT FRANČIŠEK:

Ilia Delio OSF

FRANČIŠKANSKI POGLED NA STVARSTVO

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 24 29 312; faks: 01 24 29 313; e-mail: zbf@ofm.si

www.ofm.si/zbf/